

[Bjørn Westh]

Derfor synes jeg, hr. Kent Kirk vil lede landmændene ved at sige, at har vi bare kvoter, så kan vi forhøje priserne. Jeg håber, vi er enige om, at vi på et eller andet tidspunkt gerne skulle væk fra kvotesystemet, og så kan man altså ikke have urealistisk høje priser.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Så en sidste kort bemærkning til hr. Kent Kirk.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Til hr. Gade: der findes ikke en realistisk verdensmarkedspris. Det er udgangspunktet. Hvis vi nu får mere markedsmekanisme i EFs interne marked, så må vi kunne tillade os at bruge den pris, der er på EFs interne marked, som den pris, der skal gælde på verdensmarkedet, når vi eksporterer. Det vil selvfølgelig betyde, at vi skal støtte den, hvis den pris, man ellers kan få hos modtageren af varerne, ikke er den samme som den, der er gældende på det interne marked. Så der er altså en vis logik i disse ting.

Hr. Bjørn Westh taler om kvoter og priser. Vi vil gerne have noget konkurrence i landbrugssektoren. Vi har ikke noget imod, at der bliver noget konkurrence, og i det øjeblik kvoterne kan ophæves, får landmændene i hele EF jo også mulighed for at producere noget mere, og så må de tage konkurrencen. Så kan vi kun fra det offentlige side gå ind med forskellige støtteordninger, der kan hjælpe dem, som ikke kan være i produktionen på længere sigt, ud af produktionen.

Derfor hænger dette meget, meget fornuftigt sammen. Så længe man fastlægger kvoter, der er meget stramme, må man også sige, at landmændene bør have mulighed for at få lidt højere priser. Det har vi ikke kunnet gøre hidtil af hensyn til EFs budget, men skærer vi nu ned til roden, er det ikke længere et budgetproblem.

Bjørn Elmquist (V):

Da debatten jo i dag handler om EFs fælles landbrugspolitik, vil jeg begynde mit indlæg med en ganske kort analyse af på den ene side den fælles landbrugspolitik fortjenester og på den anden side den fælles land-

brugspolitik mangler, som vi ser på det i mit parti.

Til fortjenesterne tæller med, at man er kommet et godt stykke vej med at få skabt det store fælles indre marked, man har fået fjernet de mange eller i hvert fald en del af de mange nationale støtteordninger, som vi jo kun kendte alt for godt på vor egen krop her i Danmark i efterkrigstidens Europa. Vi har fået sikret stabile forsyninger til forbrugerne, vi har fået skabt en indtjening i det danske landbrugserhverv, som vi op igennem 1960erne så hen til, og vi har fået skabt stabile eksportforhold, som vi også så hen til i 1960erne. At forbrugerne måske ikke altid synes, de betaler det billigt nok, og at landbruget måske har fået bedre indtjening, skal dog ikke forlede nogen til at tro, at det er anderledes i EF-ordningerne, end det har været igennem årene i Danmark: en stadig mindre del af forbrugerkronen går til landbruget, som vi jo hørte i den debat, der udspandt sig tidligere på eftermiddagen her i salen.

For så vidt angår de danske nationaløkonomiske fordele, kan der heller ikke være nogen tvivl for mit parti om, at det tæller med på fortjenstsiden, når vi gør den fælles landbrugspolitik resultater op. Vi har i det danske samfund generelt set fået tilført milliarder af kroner i de år, vi har været medlem af EF.

Når vi så kommer til den mangelfulde side – manglerne for den fælles landbrugspolitik – falder først og fremmest det i øjnene, som vi drøfter nu: overskuddene. EFs fælles landbrugspolitik præges i disse år af en overskudsproduktion på en række vareområder. Det er i det lange løb uacceptabelt, og det bør der hurtigst muligt rettes op på.

Venstre vil imidlertid ikke deltage i mere hysteriske angreb på den fælles landbrugspolitik. Det, der er brug for, er holdbare ordninger, der uden at sætte forsyningsstabiliteten på spil fjerner tilskyndelser til overskudsproduktion, som er ude af takt med markedsudviklingen. Disse tilpasninger mener vi bør fastholde den fælles landbrugspolitik hidtidige hovedprincipper, herunder forbudet mod nationale støtteordninger.

En anden mangel ved den fælles landbrugspolitik er, at man kan sige, der ikke har været strukturimpulser nok undervejs, som Siccò Mansholt, den hollandske socialist,